

Izvan konteksta

Lončarić, Leni

Undergraduate thesis / Završni rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University North / Sveučilište Sjever**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/um:nbn:hr:122:685613>

Rights / Prava: [In copyright/Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-05-10**



Repository / Repozitorij:

[University North Digital Repository](#)





Sveučilište Sjever

Završni rad br. 139/MED/2023.

izvan konteksta

Leni Lončarić, 0336048421

Koprivnica, srpanj 2023. godine



Sveučilište Sjever

Medijski dizajn

Završni rad br. 139/MED/2023

izvan konteksta

Studentica

Leni Lončarić, 0336048421

Mentor

Doc. Art. Niko Mihaljević

Koprivnica, srpanj 2023. godine

Sažetak

Za zadatak na kolegiju „Kreativni proces” iskorišteni su zapisivani duhoviti citati grupe mladih studenata. Kako bi bili razumljivi, naknadno su, u obliku didaskalija smješteni u situaciju. Taj je zadatak rezultirao knjigom nalik na dramu. Ovaj rad osvještava kreativni proces pisanja i grafičke obrade knjige te je smješta u kontekst dramskih tekstova. Također se opširnije obrađuju teme drama, knjiga te umjetnička knjiga. Osim toga se daje uvid u tipografiju.

Ključne riječi: drama, knjiga, grafički dizajn, kreativni proces

Summary

For the assignment in the course "Creative process" I used humorous quotes from young students. In order to make them discernible, they were later elucidated with the help of didaskalia. This task resulted in a drama-like book. The theoretical part brings awareness to the creative process of writing and graphic design of the book, moreover, it places it in the context of dramatic texts. The topics of plays, books and art books are also covered in more detail. In addition, an insight into typography is given.

Keywords: drama, book, graphic design, creative process

Sadržaj

1.	Uvod.....	11
2.	Drama.....	12
2.1.	Vrsta drame	13
2.2.	Nastanak i kratka povijest drame	14
2.3.	Avangardna drama	15
3.	Knjiga.....	17
3.1.	Tradicionalna knjiga.....	17
3.2.	Umjetnička knjiga (eng. <i>Artist book</i>)	19
3.3.	Tipografija	21
4.	Izvor nadahnuća	22
4.1.	Začetak	22
4.2.	Ideja	23
4.2.1.	<i>Drama za čitanje</i>	24
4.2.2.	<i>Atmosfera</i>	25
4.3.	Naslov <i>izvan konteksta</i>	25
5.	Proces izrade	26
5.1.	Prva verzija.....	27
5.2.	Zašto sam nastavila pisati.....	28
5.3.	Druga verzija	29
5.4.	Treća verzija	30
5.5.	Četvrta verzija	31
5.6.	Finalna verzija	32
5.6.1.	<i>Jezik</i>	33
5.6.2.	<i>Adobe Caslon Pro</i>	34
6.	Uvez i papir	36
7.	Zaključak.....	37
8.	Literatura	38

1. Uvod

Ovaj rad prati nastajanje i dizajniranje moje prve knjige „izvan konteksta”. Kratki *citati* (crtice) zapisivani u smiješnim životnim situacijama (s predumišljajem pisanja dnevnika) su se stjecajem raznih okolnosti nametnuli u formi knjige, tj. drame za čitanje.

Rad će se osvrnuti na strukturu i nastanak dramskih vrsta s naglaskom na avangardnu dramu, na čijem je tragu ova knjižica. Pisanje ovog elaborata zapravo je osvještavanje kreativnog procesa od ideje do finalnog proizvoda. Posebna je pozornost posvećena grafičkom izgledu teksta kao i vanjskom izgledu knjige.

2. Drama

Teorije koje književnost dijele na vrste određuju dramu kao treći književni rod uz epiku i liriku (tj. poeziju i prozu) ali istodobno i kao treću (povjesno najmlađu) vrstu unutar dramskog roda, uz tragediju i komediju. [1]

Vjerovatnici začetnik tih teorija je Platon koji govori o tri vrste pjesništva i pričanja (Država, 3.knjiga), a ime drama je prvi upotrijebio Aristotel u „O pjesničkom umijeću, 3. knjiga”. Naziv dolazi od grčke riječi drama što znači radnja.

Osnova svakog dramskog teksta su dijelovi namijenjeni publici (ono što glumci govore) te oni namijenjeni redatelju i glumcima – imena likova te didaskalije (upute što glumci trebaju raditi i kako govoriti). Oni se razlikuju vrstom tiskarskog sloga, a didaskalije su često dodatno u zagradi. Kako se u 19. stoljeću drame sve češće objavljaju u knjigama te se obraćaju čitalačkoj publici (tzv. „kazalište u naslonjaču”) dramatičari počinju pisati opsežne predgovore i obavijesti o likovima i odnosima među njima. Teoretičari 20. stoljeća istražuju „glavni i pomoćni tekst” u drami. Njihovi su se odnosi mijenjali u povijesti – od gotovo potpunog izostanka pomoćnog teksta (antička, elizabetanska, klasicistička pa čak i postmodernistička drama, npr. djela B. M. Koltesa, do drama u kojima ne postoji glavni tekst, npr. djela S. Becketta te P. Handkea.

Fabula se u drami ne pripovijeda, nego se odvija kroz izmjenu dramskih situacija. Autor se izražava isključivo kroz govor likova. Očito je da u dramskom tekstu izostaje autorov, subjektivni glas. Riječi i misli likova ponuđene su publici direktno, bez posrednika. „Dramatičar je u drami odsutan. On ne govori, on je potaknuo govor.” (P. Szondi) [2] Nema li publike, drama ne postoji. Tekstovi koji su stvoreni da budu izvedeni na sceni kao način umjetničke komunikacije, traže emocionalno uzbuđenje gledatelja te bez njih gube svrhu. Pa ipak, postoje i dramski tekstovi koji nisu namijenjeni izvedbi, tzv. drame za čitanje. [2]

Na početku dramskog djela jedini je dio teksta koji ne izgovaraju glumci, a namijenjen je i publici, naslovljen je „Osobe” ili „Lica”, a publici se nudi kao „Program” u koji se dodaju imena glumaca, redatelja i scenografa, a često i drugih učesnika u predstavi. To je važan strukturalan dio jer uvodi u radnju, omogućuje pravilno razumijevanje, a često i upozorava na dramsku vrstu.

Očito je da u dramskom tekstu nema opće perspektive pripovjedača te karakter likova određuje isključivo njihov govor. Tradicionalni dramski tekst čini radnja koja se sukcesivno pokazuje od početka do kraja odnosno postupno se odvija prema cilju. Pisac često oblikuje jezični izraz tako da pogoduje razvoju radnje pa posljedično govor pojedinih likova biva shvaćen isključivo kao dio

cjeline. „Činjenica da se svaki dramski tekst prilagođuje budućoj predstavi, a buduća predstava svojim gledateljima, nije još dokaz da drama nije pjesničko djelo prije i poslije predstave.” (Mrkšić:85) [2]

Tradicionalno se dramsko djelo razvija od zapleta do raspleta kroz napetost koja proistječe iz suprotnosti (ili htijenja likova ili njihovih stavova) koje postupno rastu da bi se nekako razriješile u očekivanom ili neočekivanom završetku.

Još je Aristotel govorio o potrebi jedinstva radnje u drami, tj. cjelovitosti zbivanja koje nužno ima početak, sredinu i završetak. Kasnije je stvoreno učenje o trima jedinstvima (radnje, mesta i vremena) kao pravilo za pisanje drame. Mnogi teoretičari smatraju da se idealno zamišljena drama sastoji od 5 dijelova koji čine etape u razvoju radnje – ekspozicija, zaplet, kulminacija, peripetija i rasplet. [1]

Što se tiče stilskih sredstava, drama se zasniva na dijalogu u kojem likovi neposredno izražavaju različita stajališta, opravdavajući vlastite ili osporavajući tuđe misli tako da se suprotnosti postupno produbljuju do stupnja kad je nužan sukob. Monolog je, pak, neka vrsta dijaloga sa samim sobom. S obzirom na to da nema opisa karaktera, na ovaj je način moguće prikazati unutarnja kolebanja pojedinca kao i sukob s uobičajenim shvaćanjima ili društvenim normama kao i za iznošenje idejnih stavova. Drama zahtijeva strogu koncentraciju na najbitnije elemente, vrijeme joj je ograničeno (da je publika prati bez zamaranja) dok je prostor u velikoj mjeri ograničen pozornicom te stoga teži intenzitetu izraza.

2.1. Vrsta drame

„Dramska se napetost načelno može razriješiti samo na dva načina: katastrofom odnosno smrću junaka, tj. najvećom mogućom nesrećom, ili raspletom u smislu neke vrste općeg pomirenja (...) uvođenjem novog aspekta s kojeg se ljudske strasti i nevolje čine zapravo smiješnim. Stoga se u osnovi mogu razlikovati dvije temeljne dramske vrste: tragedija i komedija. (...) One su ujedno dvije najranije oblikovane dramske vrste u povijesti književnosti europskog kulturnog kruga.” (Solar:189) [1] Obje su se razvile u staroj Grčkoj iz obreda posvećenih bogovima te su tijekom vremena izgubile obredni smisao.

„Dramu u užem smislu riječi mnogi teoretičari smatraju trećom osnovnom vrstom dramske književnosti. Suprotnost između tragičnog i komičnog, naime, prirodno nije apsolutna. (...) tako je drama bliža tragediji no komediji, ali ne teži nužno uzvišenosti stila niti konačnom tragičnom završetku.” (Solar:193) [1]

2.2. Nastanak i kratka povijest drame

Naziv „tragedija” potječe od grčkih riječi tragos (jarac) i ode (pjesma) jer su u početku članovi kora bili zaognuti jarečom kožom. Tematika je preuzeta iz mitova, a u izvedbi kor igra važnu ulogu. Njezini su glavni dijelovi bili prolog (predgovor), epizodij (dijaloški dio između korskih pjesama), stasim (stajaća pjesma kora) te eksod (izlazna pjesma kora na kraju). „Dijalozi su se u tragediji recitirali, a pjesme su se pjevale uz ples i glazbenu pratnju koju je komponirao sam pjesnik. Procvat tragedije u staroj Grčkoj zbio se u 5.st.pr.K., a najveći grčki tragičari su Eshil, Sofoklo i Euripid.

Iako su se tijekom povijesti stvari drastično mijenjale „... ostaju neke karakteristike na osnovi kojih se može govoriti o tragediji kao posebnoj dramskoj vrsti u svim književnim razdobljima. To su: tragički junak, tragička krivnja, tragičan završetak i uzvišen stil.” (Solar:190) [1]

Aristotel, prvi teoretičar tragedije smatrao je kako tragedija treba izazvati strah i sažaljenje te tako pročistiti osjećaje gledaoca, nazvavši to „katarzom”. Iz toga su se kasnije razvile različite teorije, „... pa i takve koje svrhu cijelokupne književnosti tumače u smislu pročišćenja odnosno oplemenjivanja osjećajnosti.” (Solar:191) [1]

Naziv „komedija” potječe od grčkih riječi komos (veseli ophod) i ode (pjesma), a najveći je procvat doživjela u demokratskoj Ateni u 4.st.pr.K. zahvaljujući Aristofanu. [4] Njezini strukturalni dijelovi nalikuju tragediji, ali kor predstavlja neku fantastičnu skupinu (ptice, žabe, oblaci). Važnu ulogu ima parabaza (središnja pjesma kora upućena publici) i agon (rasprava dvaju aktera). [1] Tijekom razvoja komedija dobiva raznolike osobine „te je možda jedina bitna karakteristika svih komedija oblikovanje svih varijanata i svih nijansa smiješnoga. „... Ona prenosi poruke kojima se napetost izazvana smiješnim razrješava u općem ironičnom stavu ...” (Solar:192) [1]

Za razliku od tragedije, komedija je puno bliža svakodnevnom te se koristi i takvim rječnikom. Prema načinu odnosa prema ljudskim slabostima i stupnju ismjehivanja govorimo o humoru (ismjehivanje s razumijevanjem), ironiji (podrugljivo ismijavanje), satiri (oštro osuđivanje), sarkazmu (zajedljivo, pakosno i zlobno) i groteski (teži se ka izobličavanju i neprirodnom te je

istovremeno i tragično i smiješno), a prema načinu stvaranja komičnih dojmova govorimo o komediji karaktera (pretjeranost neke mane), intrige (zaplet iz nerazumijevanja), situacije (neobične i neočekivane) i konverzacije (verbalne dosjetke). Te se podvrste najčešće javljaju u kombinacijama. [1]

U svakom se povijesnom razdoblju pojavljuje specifična kazališna vrsta, „poseban tip teatra koji potencijalno u sebi nosi sve ostale. (...) Nepregledno raznovrsne forme čudesne igre skrivača – od igre totema i fetiša do pojave kineskog kazališta, preko Sofoklove drame bogolikih heroja, srednjovjekovnih misterija, farsa i lakrdija, pa sve do građanskog realističkog, psihološkog kazališta i avangardističkih pokreta za „oslobadanje kazališta” prve polovice prošlog stoljeća – znače pojave u epohama ljudske kulture.” (Mrkšić:8) [2]

2.3. Avangardna drama

Avangardna je drama je u kazalište donijela revolucionarne promjene potpuno negirajući tradicionalnu čija se fabula odvija po zakonima logike a dramski zaplet nose likovi čiji je psihološki karakter lako otkriti. „Avangardna drama inzistira na temeljnoj činjenici čovjeka i svijeta – na apsurdu, na besmislenosti i nesvrshodnosti svakog ljudskog djelovanja. (...) Događaji se zato nižu bez ikakvog reda. (...) Događaj avangardne drame ima svoj sustav motivacije izvan svake logike i razuma.” (Krtalić:225) [3]

Pa ipak, ti krajnje jednostavni tekstovi nam postavljaju sudbinska pitanja o smislu postojanja, o čovjekovom položaju u svijetu ali i o budućnosti svijeta, o međuljudskim odnosima te o odnosima čovjeka prema društvu – pitanja straha, besmisla i otuđenosti. Odgovore na njih ne nude. Njih treba pronaći i odgonetnuti svako za sebe. „Ukidajući klasičan dramski zaplet avangardna drama inzistira na situaciji i na emotivnim stanjima. Svijet je prikazan kao mjesto gdje je sve komično i tragično istovremeno. Zapravo tragikomedija je njezin reprezentativan žanr. I sam Ionesco je zapisao: Komično i tragično su samo dva lica iste situacije.” (Krtalić:226) [3]

Likovi su pak potpuno izgubili osobnost i posebnost, te ih je često teško raspoznati u njihovoј bezličnosti. Nema više reprezentativnih pojedinaca, nema ni kukavica ni junaka, nego čovjek kao takav. Simbol za ljudski rod. „Likovi sada niti uvjetuju događaje, niti ih rješavaju, već se ponašaju kao da je iznad njih nekakva velika sila – sudska. (...) Ljudi, zato, samo traju u svom besmislu.” (Krtalić:227) [3]

Humor je postao osobitost moderne književnosti. Dosad se pojavljivao u određenim žanrovskim oblicima da bi danas postao „opća istina književnosti”. [3] On više ne potiče na smijeh, on je način rješavanja problema. Kako bismo drugčije mogli superiorno reagirati na opću otuđenost i besmisao? Kroz humor se rugamo životnim problemima. „Čovjek koji se smije na svoj račun, samim tim činom nadilazi situaciju u kojoj se nalazi.” (Krtalić:230) [3]

3. Knjiga

,Knjiga (praslavenska riječ nejasna postanka, možda od staronordijskoga *kenning*: bilješka, znak, ili od asirskoga *kunukku*: pečat, preko iranskoga, kao i madžarskoga *könyo*: knjiga, ili pak od kineskoga *king*: knjiga, *k'yen*: svitak), svaki pismom fiksirani jezični dokument većeg opsega, zabilježen na lako prenosivu materijalu. Knjiga se javlja na onome stupnju kulture pojedinoga naroda kada njegova duhovna djelatnost prelazi okvire usmene predaje i traži sigurnije i trajnije sredstvo kojim bi se širila i sačuvala za buduće naraštaje.” [6]

3.1. Tradicionalna knjiga

Knjiga je predmet upotrebe određen formatom, težinom i obujmom, a mora biti u skladu sa ljudskim okom i rukom. Da je *čovjek mjerilo stvari* shvatili su još u antičkoj Grčkoj. [7,8,9]

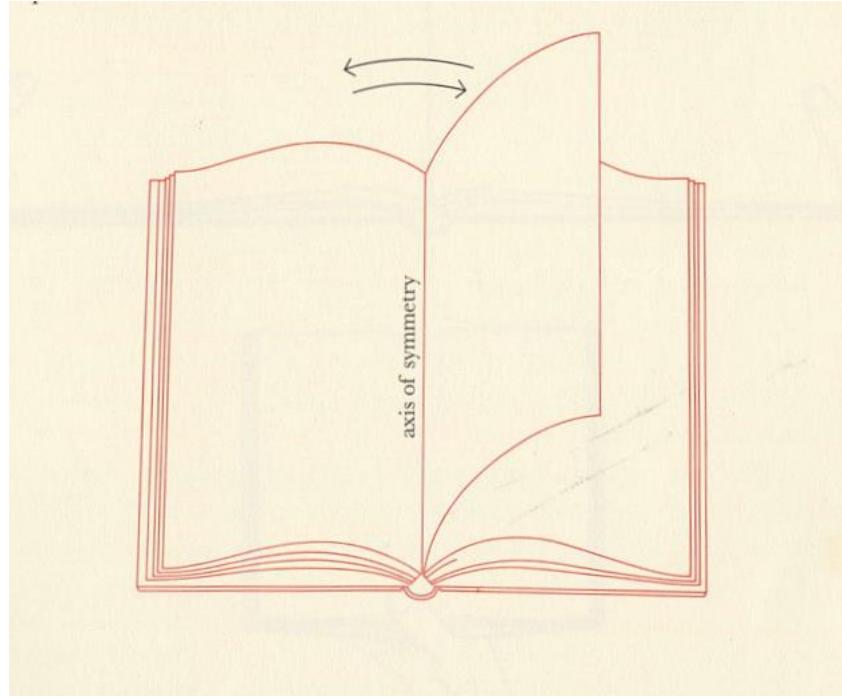
Format knjige određen je njenom svrhom i vremenom u kojem je nastala, a ne samo vrstom papira i tiska. Knjige namijenjene samo čitanju trebale bi biti tanke jer često se čitaju (gledaju) postavljene na stol.

Knjigu možemo promatrati na dva načina, kao medij čiji je cilj prenijeti poruku, ili kao umjetnički predmet. „Čak i u ovom ograničenom smislu, izraz (*knjiga*) ima više od jednog značenja. Knjižar, knjižničar, knjigoveža i čitatelj će (*pojam knjige*) razumjeti malo drugačije. U poslovanju s tiskarima i knjigovežnicama, dizajneru knjige najbolje se držati njihovih pravila.” [10, prev. L.L.]

Knjiga se sastoji od *bloka* stranica koje su uvezom pričvršćene za korice. „... u svojim brojnim mogućim varijantama, vrste uveza i korišteni materijali bitno utječu na kvalitete koje tvore knjigu kao predmet” [10, prev. L.L.]

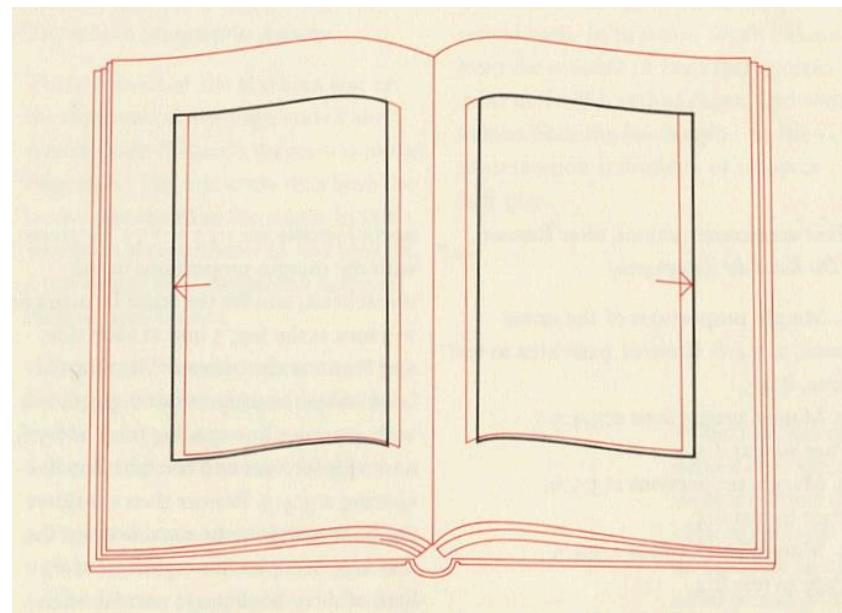
Elementi kojima dizajneri moraju posvetiti pozornost su: format, opseg, tipografija (djelomično određuju jedni druge), kao i materijalima (vrste papira i uveza), reprodukcijama, tiskanju, i doradi.

Svaka knjiga ima zrcalnu simetriju, što se vidi kad je otvorena. Svaki tipografski pristup, simetričan ili asimetričan, mora se uskladiti s hrbatom. Simetričnost knjige nemoguće je ignorirati, to je prva stavka na koju dizajner obraća pažnju. Iz nje proizlazi osjećaj kretnje i razvoja. [10]



Slika 1: Os simetrije u knjizi

Treba naglasiti da je u knjizi važnija obrada dvolista (dvije stranice spojene u jedno preko osi simetrije) nego svake pojedinačne stranice. Simetričan prijelom označava da su unutarnje margine dvolista na istom razmaku od hrbata, te da su vanjske na istom razmaku od kraja stranice. Bolje rečeno blok teksta smješten je na istoj udaljenosti od hrbata. Takav je prijelom uobičajen jer se njime postiže red i struktura.



Slika 2: Simetričan prijelom

Asimetričan prijelom tretira dvolist kao identične pojedinačne stranice. Vanjska margina jedne stranice odgovara unutarnjoj margini druge. Asimetrija, namjeran neravnomjeran raspored elemenata, se u dizajnu koristi za postizanje vizualne napetosti. [11,12]

3.2. Umjetnička knjiga (eng. *Artist book*)

Umjetnička knjiga (eng. *artist book*) je knjiga koju je napravio umjetnik. „Umjetnička knjiga medij je umjetničkog izražavanja koji koristi oblik ili funkciju "knjige" kao inspiraciju. Umjetnička inicijativa, vidljiva u ilustraciji, izboru materijala, procesu stvaranja, izgledu i dizajnu čini je umjetničkim objektom.“ [13, prev. L.L.] Te su knjige instrumenti asocijacija, povijesti, kulturnih značenja, produkcijskih vrijednosti, prostora poetike te duhovnih mogućnosti. (J. Drucker) [14, prev. L.L.] Riječ je najčešće o vlastitom izdanju autora.

One su objekt raznovrsnih kreativnosti, prikaz su talenta umjetnika. Mogućnosti su beskrajne, mogu biti rađene od metala, materijala, stakla, jestivih materijala... [14]

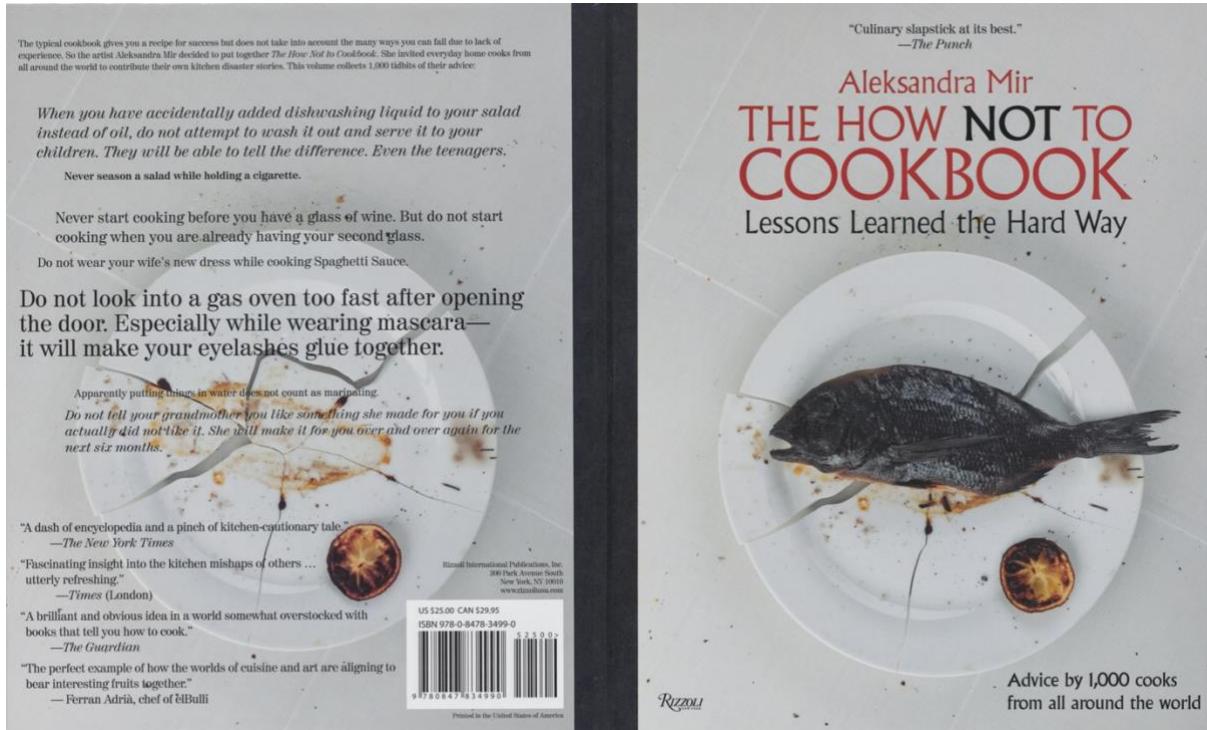
One su eksperiment osobnih mogućnosti te predstavljaju autorovu ličnost. „Kao i čitanje, umjetnička knjiga fizičko je iskustvo koje omogućuje vezu s medijem koji je, iako ponuđen društvu u svojim implikacijama, individualan i osoban.“ [15, prev. L. L.]

Postavlja se pitanje pripadaju li muzeju ili knjižari. Knjiga je po definiciji namijenjena čitanju i listanju, a umjetničko djelo promatranju ispod zaštićenog stakla. Umjetnička knjiga poziva nas da je otvorimo, gledamo, dodirujemo i čitamo bez obzira je li sadržaj vizualno ili jezično utemeljen. [15]

Slika 3 i Slika 4 prikazuju samo neke od varijanata umjetničkih knjiga. Prva je očito vizualno koncipirana te uvez i vrsta papira čine bitnu stavku identiteta ove knjige. Druga pak priziva čitatelje svojim naslovom, dok stražnja strana daje do znanja kako nije riječ o ozbiljnog sadržaju.



Slika 3: Umjetnička knjiga, primjer 1



Slika 4: Umjetnička knjiga, primjer 2

3.3. Tipografija

„Tipografija je umjetnost odabira odgovarajućeg pisma za određeni projekt, njegova organizacija na način da se ostvari što efikasnija komunikacija, i da bude što ugodnije ljudskom oku za gledanje.” (Folsom, Rose, 1990. god.) [16]

Njezin zadatak je čitatelju osigurati čitljivost, jasnoću i vizualnu privlačnost, no također izazvati emocije i prenijeti određene poruke. Ukratko, u polje tipografije pripada sve ono što oživljava tekst. [17].

Osnovni oblici pisma su serifno i sans serifno (beserifno) pismo. Razlikuju se u tome postoji li znakovna crtica na slobodnim krajevima slova. [17, 18] Serifno pismo uobičajeno je za novine i knjige jer se duži tekstovni blokovi lakše čitaju. Ovaj klasičan stil daje dojam tradicije, povijesti, autoriteta i integriteta. [17] Modernije, beserifno pismo najčešće se koristi u dizajnu tekstova namijenjenim za čitanje na računalu.

Pisma, naravno, imaju svoju povijest te su njihove karakteristike uvjetovane na razdobljem nastanka. Na zapadu je izum tiskarskog stroja oko 1440. godine donio nove mogućnosti reproduciranja knjiga [19] što je prouzročilo nastanak tipografije, a zatim razvitak njezini različitih stilova.[18] *Blackletter* bio je prvi, koristio se u 15. stoljeću, malo nakon njega pojavljuje se *Humanist*, od 16. do 18. stoljeća prevladava *Old Style*, istodobno dolazi do stila *Transitional*, a 19. stoljeće donosi *Modern*.[18] Početkom 19.st. pojavljuju se sans serifna pisma, u je 20. stoljeću tipografija procvjetala, što nas dovodi do 21. stoljeća, doba digitalizacije te bezbroj pisama nadohvat ruke.

U tipografiji razlikujemo mikro-tipografiju (eng. *microtypography*) i makro-tipografiju (eng. *macrotypography*). Prva se bavi slovom, riječju, rečenicom, paragrafom... Ona rješava problem oblika slova; razmaka između slova i riječi; razmaka između redaka i stupca. Makro-tipografija, eng. *layout*, određuje format i poziciju elemenata. Bavi se formatom stranica i veličinom tekstuálnih stupaca i ilustracija, te njihovim smještajem, organizacijom naslova te svih ostalih tipografskih elemenata. [10]

4. Izvor nadahnuća

4.1. Začetak

Na drugoj godini prijediplomskog studija ponuđen je kolegij Kreativni proces čija je bit upoznavanje studenta s procesom rada. Studenti trebaju savladati analiziranje, artikuliranje i prezentiranje kreativnog procesa kroz vlastite dizajnerske odluke. Tada mi se to činilo izazovno i zanimljivo, a iz današnje perspektive tvrdim i neophodno, ali i smješteno u pravi trenutak studiranja. Kako je to lijepo formulirao profesor Carles Cabezón Ponsoda, ESDi, Španjolska „...ne možete budućem poslodavcu pokazati samo gotov proizvod, rezultat svog rada, koji neće uvijek biti i najbolji, važno je da ga upoznate s načinom svog rada.“ To je moguće samo ako smo osvijestili upravo vlastiti kreativni proces.

Nadalje, na kolegiju je trebalo osmisliti projekt, osobno izabrati odgovarajući medij te isplanirati kojim će ga se sredstvima najbolje realizirati.

Budući da su kolegij vodila tri profesora, to je značilo i tri različita zadatka. Jedan od njih je bio umjetnička knjiga (eng. *artist book*) u kojem je dozvoljeno koristiti samo slova. Ponuđene teme bile su: promjena, prostor i svakodnevica. Zadatak je imao malo ograničavajućih parametra poput crno-bijeli tisk, 16 stranica, klamani uvez, dok su drugi, više umjetnički i dizajnerski parametri bili po volji — digitalna, analogna ili rukopisna metoda, neograničeni broj stilova i porodica pisma, te vrsta, boja i gramatura papira. Što se tiče formata umjetničke knjige, postojale su tri mogućnosti: 10x20 / 15x20 / 20x20 centimetara.

UMJETNIČKA KNJIGA S TEKSTOM

Nedugo nakon što smo dobili zadatak došla sam do ideje pisanje citata na temu svakodnevnice. Slušajući kolege, prijatelje i roditelje oko sebe zaključila sam da svatko ima nešto besmisleno i glupo za reći što zasigurno može izazvati smijeh.

Stanujem u Koprivnici u kući s još četiri cimera te smo se kroz ovih četiri mjeseca jako zbližili te imali puno, i više što je potrebno, dana i noći glupiranja. Od tuda potiču najbolji citati. Knjigu sam koncipirala u stilu književne drame jer mi se njihova kompozicija uvijek sviđala (popis likova na prvoj strani, dijalazi su vidljivo izdvojeni, opis prostorije ili situacije djeluju kao uvod u priču). Naslov izvan konteksta činila mi se kao najbolja opcija zbog toga što će samo ljudi koji su bili tamo zaista znati o čemu je riječ, no to ne znači da nisam dala dovoljno podataka da i drugi ne bi mogli uživati u knjizi.

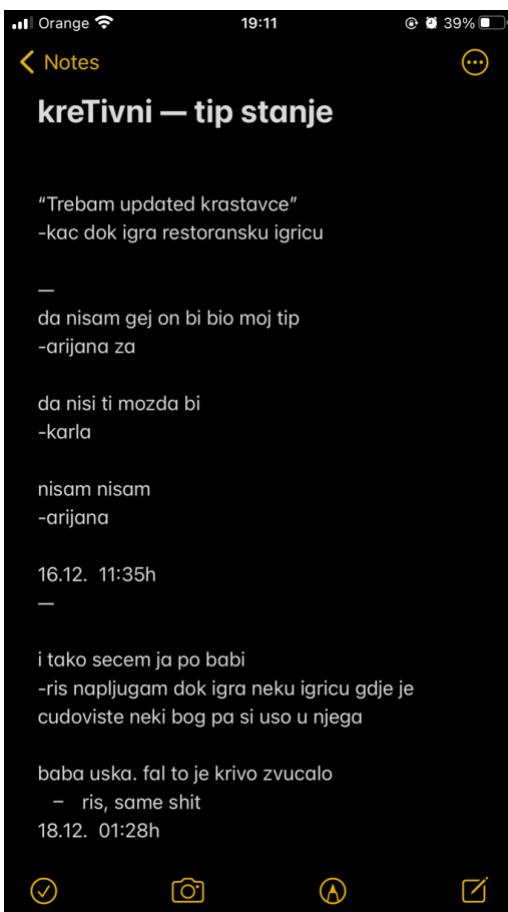
Pismeni elaborat za kolegij Kreativni proces, pisano 27.1.2022.

4.2. Ideja

Nakon prezentacije zadatka razmišljala sam bih li slova koristila u umjetničko-vizualnom smislu ili bih se koncentrirala na tradicionalnu upotrebu pri stvaranju teksta. Nova me životna situacija (samostalni život, a kasnije život s cimerima, ili kako moja majka to zove „život u komuni“) nagnala na zapisivanje *citata* tj. rečenica koje čujem od ljudi oko mene, a posljeđično se tema svakodnevnice jednostavno nametnula. „Čovjek koji se izražava teatarski, bio on glumac, redatelj, scenograf ili pisac – otkriva mehanizam svake vrsti – od ustaljenog režima po kojem provodi dan do mehanizama koji pripadaju području ideologije.“ (Mrkšić:15) [2]

Počela sam zapisivati *citate*, no nisam još znala u što će se to pretvoriti tj. kako ću ih prezentirati. „Možda će neki događaj postati dramska tema, ali tek onda kad se vinograd doživljava okopa, kad grožđe dojmova dozri i mlado vino naslućenih dijaloga provri.“ (B.Mrkšić:86) [2] U trenutku ideje bilo mi je važno da imam materijala, a kasnije ću odgonetnuti kako im mogu grafički pristupiti. Što zapravo zapisujem? Humorističnu ili nebuloznu rečenicu, osobu koja je izgovara, vrijeme i datum, a ponekad i jako kratki opis. Kako je tema svakodnevница, smatrala sam da je bitno imati točan datum uključivši i vrijeme onoga što ću prikazati u knjizi, što je na neki način podsjećalo na književnu vrstu dnevnika. Kasnije ću, tijekom dizajniranja, upravo s tim elementima imati najviše problema kako i gdje ih smjestiti (vidi Slika 6).

Sve sam to bilježila u aplikaciji *Bilješke* na mobitelu, ona mi je služila kao podloga za skicu onoga što bih htjela predstaviti. Istovremeno mi je omogućila da zadatak shvaćam kao nešto osobno i zabavno, a ne kao još jednu obavezu. Tijekom zapisivanja namjerno nisam brinula o gramatici i pravopisu, željela sam zadržati osjećaj i atmosferu trenutka. Ovo mi je kasnije omogućilo da opisi budu autentični.



Slika 5: Prvi zapisi citata koji će biti u umjetničkoj knjizi

4.2.1. Drama za čitanje

Nakon nekoliko zapisanih *citata* shvatila sam ova vrsta zapisa u kojem je nakon citata navedeno ime osobe ne izgleda kao kohezivan tekst, što me dovelo do ideje dramaturške obrade. U književnoj drami jasno su naglašeni i odvojeni elementi likova, dijaloga i opisa situacije (didaskalije). Uočila sam da bi upravo takva kompozicija bila prikladna za *materijal* koji prikupljam, a i rješava moju čitalačku naviku da se u čitanju vraćam unatrag kako bih se prisjetila likova. U ovoj se fazi pojavio mali problem jer sam imala zapisane samo *citate*, tako da sam se situacija (radnja) morala prisjećati, najčešće uz pomoć aktera.

Kako sam tijekom ovih procesa doista personalizirala zadatak, tj. radila ga baš po svom ukusu, željela sam unijeti malo više sebe, a to sam mogla primijeniti jedino u didaskalijama. Prvobitno sam mislila da će biti kratke, no već pri pisanju prve shvatila sam da se tu treba čuti moj glas i da je za ovu vrstu drame opis izuzetno važan. „Kad pišem dramu, nikad ne izmišljam fabulu, puštam dramu da se sama piše i oblikuje, a to se uvijek dogodi, čak i onda kad do posljednjeg trenutka ne vidim izlaza. Ponekad, tek dugo pošto sam dramu završio, vidim kamo je smjerala i što je značila.“ (B. Shaw, Mrkšić:87) [2]

4.2.2. Atmosfera

Život u pandemiji i izoliranosti navela je puno ljudi, uključivši i mene, na razmišljanje o životu i svijetu. Jedno od mojih promišljanja bilo je o prolasku vremena, odnosno kako su se ovakve neobične situacije već događale u povijesti, te kako će za nekoliko godina željeti to ispričati onima koji to nisu proživjeli. Oduvijek je ljudska potreba bila zabilježiti stvari oko sebe, počevši od crteže bizona u paleolitskim špiljama, reljefa u Egiptu do vijesti na televiziji. U današnje doba, Internet i socijalne mreže navodi mnoge da konstantno prikazuju trenutke svojih života u realnom vremenu. Neki da se pokažu drugima, a neki stvaraju vlastitu arhivu. Kao dnevnik. To je bila moja namjera, bilježenje spontanih trenutaka koji se ne mogu snimiti, već samo prepričati.

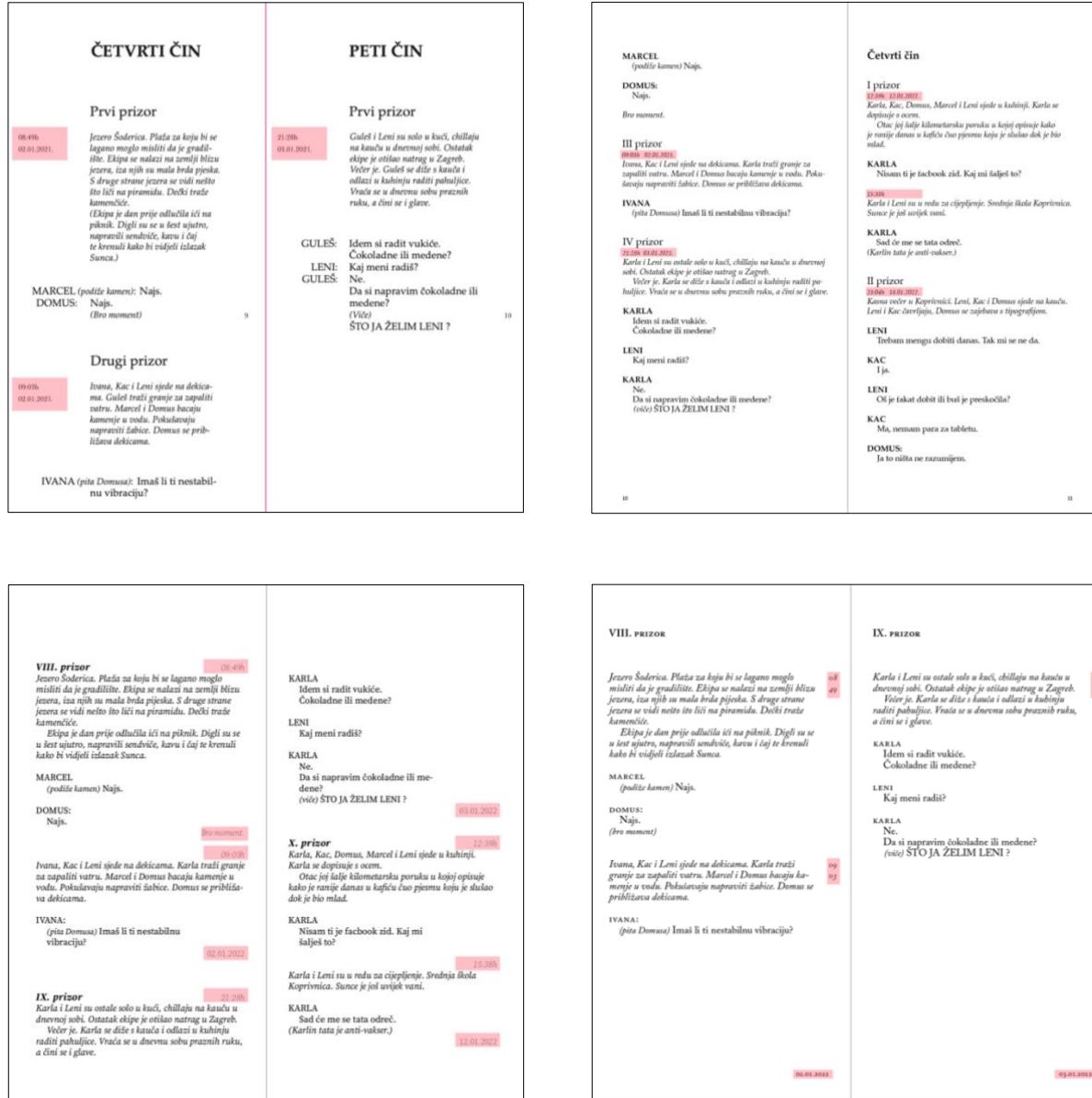
4.3. Naslov *izvan konteksta*

Naslov je osmišljen prije ideje književne drame. Kako sam u toj fazi procesa imala samo *citate* kao materijal na raspolaganju morala sam na neki način objasniti njihovu svrhu. No istina je da zapravo nemaju svrhu. Tek u kasnijem procesu dodavanja didaskalija tj. opisa konteksta u kojem su izrečeni dobili su namjenu dijaloga. Kako je svaki prizor koncipiran da je uvijek drugi datum, a didaskalije daju uvid u tračak jednoga dana te ne daju dublji prikaz života, naslov je nastavio funkcionirati. Likovi koji su proživjeli trenutak opisan u prizoru moći će potpuno shvatiti što se događa, a ostalima će mašta morati obaviti većinu posla.

Naslov je napisan malim početnim slovom kako bi se istaknuo novi običaji mladih. Mnogi u većinu slučajeva ne počinju poruku velikim slovom, pogotovo ako se osobe bolje poznaju i riječ je o neformalnom razgovoru. Ova navika je sve češća i u formalnim situacijama. Mislim da takav naslov savršeno funkcionira jer u knjizi ionako nije prikazan niti jedan ozbiljan trenutak.

5. Proces izrade

U ovome poglavlju opisujem verzije knjige te njezin razvoj. Prolazim kroz problematike prijeloma, hijerarhije, pozicija i naglašavanja elemenata... Slika 6 prikazuje razne verzije knjige, a crvenom bojom označila sam poziciju vremena i datuma jer sam njih najviše mijenjala.



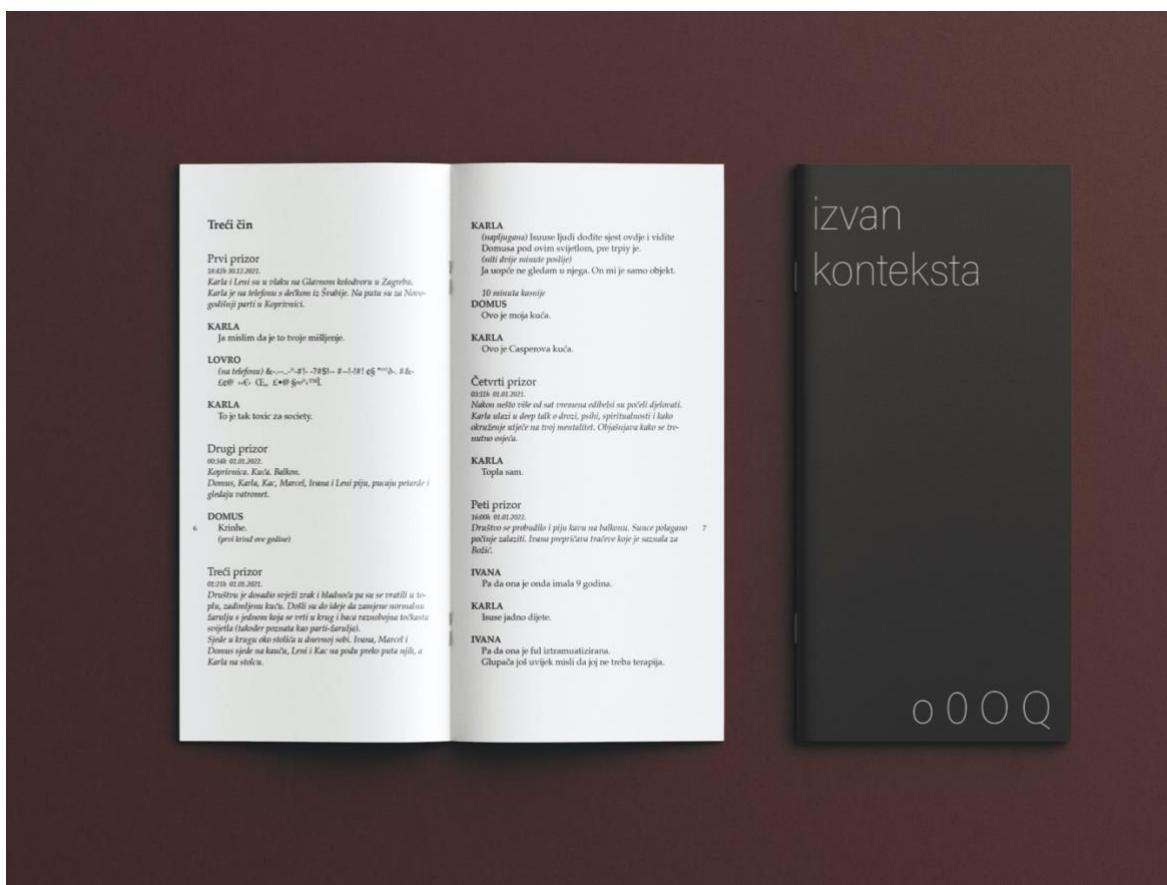
Slika 6: Pozicija vremena u različitim verzijama knjige

5.1. Prva verzija

Elementi književne drame su čin, prizor, didaskalija, lik, dijalog, mjesto i vrijeme. U prvom pokušaju dizajna koristila sam se serifnim pismom Palatino, kojeg je 1950.god. dizajnirao Hermann Zapf. Htjela sam postići izgled ozbiljne knjige, odnosno da se ne može odmah naslutiti kako je zapravo riječ o komediji. Istodobno sam stvorila kontrast između pisma i teksta što pridonosi humoru sadržaja. Činove sam naglasila *boldanom* verzalima, likove *regular* verzalima, a didaskalije *italicom*. Koristila sam lijevo poravnanje iako sam tekst centrirala. Didaskalije i dijalog imaju istu vertikalnu crtu početka, a ime lika sam postavila izvan te kompozicije što dovodi do nesklada. Kako sam radila na uskom formatu 10x20cm, on je uzrokovao uski tekst što otežava ugodno čitanje. Za vrijeme i datum koristila sam tanju verziju pisma, poravnala sam ih sa prvom i drugom horizontalnom crtom didaskalija, ali ne i s vertikalnom nego sam ih postavila izvan kompozicije, što je davalo dojam razbacanosti elemenata. Paginacija je na sredini stranice, no kako je tekst uzak, dva elementa se nisu preklapala. Hijerarhija teksta nije loše izvedena, problem je u poravnavanju elementa.

5.3. Druga verzija

Kako sam bila nezadovoljna prvom verzijom, a morala sam je zbog zadanog roka završiti i predati, naknadno sam je redizajnirala jer me zanimalo kako bih je mogla poboljšati. Ovoga puta sam činove i likove nagalsila *boldom*, didaskalije *italicom*, a prizore sam pisala *regularom*. To stvara lošu hijerarhiju te se teško razlikuje glavni i pomoćni tekst. Usto su elementi stisnuti što pridonosi lošem vizualnom dojmu. Prizori nisu dovoljno razdvojeni od didaskalija, a vrijeme i datum su premali te se dodatno *gube* u tekstu. Jedini vizualni sklad koji sam ovdje postigla bilo je uvlačenje dijaloga ulijevo ispod imena lika. Pored ostalog paginacija je loše smještena pa smeta u vizualnom smislu te otežava čitanje.



Slika 8: Mockup druge verzije knjige

Adobe Caslon Pro Regular
Adobe Caslon Pro Italic
Adobe Caslon Pro Semibold
Adobe Caslon Pro Semibold Italic
Adobe Caslon Pro Bold
Adobe Caslon Pro Bold Italic

Slika 13: Porodica pisma Adobe Caslon Pro

A B C D E F G H I J K L M N
O P Q R S T U V W X Y Z

a b c d e f g h i j k l m n o p
q r s t u v w x y z

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Slika 14: Slovni znakovi, Adobe Caslon Pro

6. Uvez i papir

Knjiga je cjelina koju tvori veći broj listova tj. knjižnih slogova koji su međusobno povezani nekom od tehnika uveza te zaštićeni koricama. Razlikujemo tvrdi i meki uvez, a forma može biti ljepljena, šivana ili mehanička. Grafički materijali koji se koriste pri uvezu su papir i karton, ljepilo te konac ili žica. Gramatura ili površinska masa je vrlo važno svojstvo papira. To je masa jednog m² izražena u gramima. Prema gramaturi papiri se dijele na papire, kartone i ljepenke.

Knjigu sam zamislila u kožnim koricama, a posebno mi je bio važan izbor papira. Željela sam da bude teksturiran s ciljem utjecaja na taktilan osjet kako bi je čitatelj htio zadržati u ruci. Tijekom potrage za pravim papirom, drugi uvjet bio je da je recikliran.

U vezi korica potražila sam savjet u najstarijoj zagrebačkoj knjigovežnici gdje su me odgovorili od kožnih korica iz tehničkih razloga. Konačno sam izabrala materijal nalik samtu.

Slika 9: Treća verzija knjige	30
Ispod: 5.4.	
Izvor: Vlastita arhiva	
Slika 10: Četvrta verzija knjige	31
Ispod: 5.5.	
Izvor: Vlastita arhiva	
Slika 11: Finalna verzija prijeloma knjige.....	32
Ispod: 5.6.	
Izvor: Vlastita arhiva	
Slika 12: Pismo Williama Caslona, 1734. godina	34
Ispod: 5.6.2.	
Izvor: Boardley, Johan. <i>Transitional faces</i> .	
https://fonts.google.com/knowledge/history_of_type/transitional_faces	
Slika 13: Porodica pisma Adobe Caslon Pro.....	35
Ispod: 5.6.2.	
Izvor: Vlastita arhiva	
Slika 14: Slovni znakovi, Adobe Caslon Pro.....	35
Ispod: 5.6.2.	
Izvor: Vlastita arhiva	

